

Хуліганська Іліада, або Посоромлення Гомера

Василь Симоненко

Ах, ти ж, моя пташечко, Музо-щебетухо,
Що ти там Гомеру бевкнула на вухо?
Не могла хіба ти звіритись нікому,
Що пішла звірятися старцеві сліпому?
Та були ж в Елладі писарі й поети
Чесні та цнотливі, як тепер газети.
Та за тую, Музо, витівку погану
Ми б тобі на зборах всучили догану.
Ми б зібрали збори і веліли зборам
Вислухати соло і гукати хором:
— Як тобі не соромно? Як тобі не сором? —
Дав би тобі чосу всенародний форум,
Щоб не потурала маячінням хворим.
Старця відшукала, то воно й не диво,
Що підніс трудящим він потворне чтиво,
Де усе — неправда, де усе — фальшиво,
Де не видно зовсім ролі колективу,
Все поперекручивав той старий дивак,
А воно насправді все було отак:

I

Прийшов до Греції Парис
Вхопив Олену і поніс...

II

Проснувсь рогатий Менелай,
Гукнув щосили: — Переймай!

III

Бігали в погоню греки скороходи,
Але злодій хитрий мов упав у воду.

IV

Сумували греки гірко без упину:
— Нащо він поцупив громадську дружину?
За таку образу, гіршу від розбою,
Зберемося разом та зруйнуєм Трою!

V

Виступала грізна рать
Кляту Трою покарать —
Що мечами, що списами,
Богатирськими щитами
Всі дороги аж дзвенять,
Всі завзяті, всі крилаті,
Всі щасливі, мов на святі,
Ше й “ура!” кричать.
Грає напис на знаменах:
“Смерть або Олена!”

VI, VII, VIII, IX

Десять літ на стіни Трої
Лізуть ордами герої,
А троянці щедро й широко
Вгонять їм в лоби сокири
Та на втіху милих Муз
Випускають кишки з пуз,
І прямесенько з калюж
В рай чухрають сотні душ,
Щоб дивитися із раю,
Як дурного Менелая
Ошукав красунь Паріс,
Як Олена його лає
Та вигукує “на біс!”
От де кривда, от зажура,
От де ялівці біда!
Недаремно ж бо під мури
Кров дзюркоче, як вода!

X

Троя впала, Троя сіла,
Троя стоячи згоріла.
Менелай поміж кісток,
Між обсмалених жінок
Відшукав свою любов
Та й до Греції пішов.

XI

У завітчаній Елладі
Всі були Олені раді,
Прославляли знову й знову
Її цноту вірні вдови,
Танцювали гордовито
Матері синів убитих,
З щастя сироти й батьки
Всі пішли у жебраки,
Менелай великодушно
Брати з них звелів подушне,
Щоб Оленчині кнурі
Не страждали при дворі,
Щоб від голоду не хляли
І Олену вдовольняли,
Бо від кволого супруга
Накивати може вдруге.

XII

От на цьому і кінець,
От на цьому й крапка,
Є в сусіда гаманець,
А у мене шапка.
А я в шапку зірку впіймаю
Та на квартиру білої промінюю,
Та гукну Гомера до хати,
Та почну з ним пити-гуляти.
А як він уп'ється,
То нехай сміється,
Що залізо
В душу лізе,
А душа не гнеться.